

ganisere sig paa samme Maade som Arbejderne; tværtimod, jeg ser et Gode deri. Mindretallet i Kommissionen, som her har indtaget et andet Standpunkt end Flertallet, er jeg taknemmelig, fordi det dog har haft et andet Syn end Flertallet. Flertallet har nemlig haft det besynderlige Syn paa Svendeforeningen, at det ikke vil have det mindste med Svendefagforeningerne at gøre, men har valgt noget andet, nemlig de af Indenrigsministeren anerkendte Syge- og Begravelsesklassemere. Det er dem, man vil forhandle med. Indenrigsministeren har dog været saa fornuftig ikke at slutte sig til disse urimelige Fordringer. Det kunde vel ogsaa være, at Haandværkerne, hvis de vilde have udført dygtigt Arbejde, som til at tale med andre Foreninger end Syge- og Begravelsesklassemere. Jeg kan altsaa kun sige, at jeg ser ikke med Skøbe Øjne til Mesterorganisationerne, men jeg fremfører dem som et Bevis paa, at man har taget Eksempel efter Arbejderne, at man har været nødt til at anerkende, at den Maade, hvorpaa Arbejderne have ordnet deres fagmæssige Organisation til Værn for deres Rettigheder, er den Bøi, som alle Samfundsklasser maa gaa. Man maa gaa Organisationsvejen. Men jeg siger, at man burde ikke have gjort det paa den Maade, som man har gjort, man burde have skabt sine Organisationer paa samme Maade, som vi have skabt vore.

Der er imidlertid, efter at jeg har gennemgaaet alle disse forfælske Ting i Lovforlaget, selvfølgelig noget, der som et Slags Resumé af Kommissionens Arbejde kommer til at staa for mig som noget, man lærlig maa læste sin Opmærksomhed paa. Jeg sagde i Begyndelsen af mine Udtalelser, at man havde erkendt, at det er Stores-Princippet, Storkapitalen, man maatte til Livs for at beskytte det mindre Haandværk, at man vilde have Fagprøver indførte for at beskytte det haandværksmæssige inden for Haandværksnæringen, have Fagdygtigheden og bestærke den mod den Konkurrence, der kommer fra dem, der ikke have lært Faget. Jeg har allerede paavist, at det er en Fiktion, at Indenrigsministerens Dispensationsret umuliggør, at Haandværket bliver tilbage for Haandværket alene, medens Sluserne aabnes paa vidt Gab for alle andre, der have taget en Eksamen, eller som Ministeren maatte finde sig besøjet til at give Næringsret. Men den Paragraf, der for mig staa som Bevis for, hvorvidt Kommissionen er naaget, hvorledes den egentlig har bestræbt sig for at beskytte den mindre næringsdrivende, at have Fagdygtigheden og lade Haandværkeren beholde Haandværksdriften

for sig, forekommer det mig, at vi faa et Begreb om i § 63. Den indeholder nemlig en Bestemmelse om Mesterforeninger og de Rettigheder, som skulle følge med dem. Jeg skal med den ærede Formands Samtykke tilslade mig at oplæse denne Paragraf. Den lyder saaledes: „Den Fabrikant eller Haandværker, der er optagen som Medlem af en i Genhold til § 55 stadfæstet Forening, kan fordrø tilføjet sin Næringsadkomst, at han er Mester i det paagældende Fag og er alene berettiget til paa Skilt og i offentlige Bekendtgørelser at kalde sig Mester og benytte de Fagmærker og lignende, som Foreningen maatte vedtage. Overtrædelse af denne Bestemmelse straffes som uberettiget Næringsbrug.“ — Da jeg havde læst denne Paragraf et Par Gange igennem, kunde jeg umulig blive blind for, at der i den stod noget mellem Linierne, som ikke var skrevet saaledes, at man kunde læse det paa Tryk, men som man maatte slutte sig til, naar man havde læst Kommissionens Betænkning og dens Forslag. Hvad der staa for mig mellem Linierne i denne Paragraf, er, at Kommissionens medlemmerne, eller i alt Fald Flertallet af dem, sige til alle de øvrige, som de i denne Betænkning have sagt stod mod Haandværkets og den mindre Bedrifts Interesser: „Alt det, vi skrev i det foregaaende, er i Grunden ikke saa slemt ment, det skulle I ikke bryde Jer videre om, thi vi erkende, at vi alle ere Børn af den samme Moder, vi ere alle lige gode, og til Bevis derpaa give vi Jer Lov til at sætte Mestertitlen paa Eders Hoved og Mesternavnet paa Eders Skilt. Det forekommer mig, at være at drive det noget vidt, naar man er sat ind i en Kommission, hvem det er stillet som Opgave at beskytte den faglærte Haandværker, at ende med en Bestemmelse om, at enhver, som Ministeren finder det for godt at lade drive den Næring, skal have Lov til at kalde sig Mester lige saa godt som den, der har lært sit Haandværk. Større Falliterklæring tror jeg ikke, at Kommissionen kunde komme til. Dem, der have frekventeret en Skole, hvor Historien har dannet Grundlaget for Uplærelsen og Uddannelsen, er jeg overbevist om, at man gennem Fædrelands- og Verdenshistorien har lært Betydningen af de fremragende Mænd, Konger, Fyrster, Prælater, som have sat Mærke i Folkens Historie; selv om deres Gerning ikke har været i Befolkningens Interesse, er det dem, man taler om til enhver Tid, som dem, der have udrettet de store Goder, som ere udrettede i Folkens Historie. Det forekommer mig ikke, at det burde være saaledes; det burde være en